

TK

Vztahy

**Taková to byla kamarádka!**

**Chodily jsme spolu na střední školu, byla mi svědkyní na svatbě, trávil jsme společně i dovolené. Dokonce jsme pracovaly ve stejné firmě.**

Když jsem povýšila na vedoucí oddělení, trvala jsem na tom, aby se Věra stala mojí zástupkyní. Věřila jsem jí, kromě toho byla pracovitá a spolehlivá.

Jenže pak jsem vážně onemocněla a více než půlroční pracovní neschopnost mě vyřadila z provozu. Věra mě pravidelně navštěvovala, vyprávěla novinky a drby z práce, hodně jsme se nasmály a mně se pokaždé zlepšila nálada.

Po návratu do práce jsem se na vedoucí funkci už necítila a považovala jsem za správné, aby můj post obsadila Věra.

Ředitel s mým návrhem souhlasil, nicméně mi navrhl, abych se ujala role Věřiny zástupkyně.

S tím ale Věra nesouhlasila. Sama si vybrala zástupkyni, ale nijak mi to nevadilo. Osm let ve vedoucí funkci mi stačilo a kromě toho jsem musela chodit jednou týdně na rehabilitace. Nastoupila jsem na místo kolegyně, která šla na mateřskou dovolenou, náplň práce mi vyhovovala, a tak jsem doufala, že na všech stranách zavládne spokojenost.

Věřila jsem, že změna situace na pracovišti se nijak neprojeví na mém přátelství s Věrou. „Nezajdeme po práci na kafe?“ navrhla jsem své kamarádce. Zvedla oči od počítače a vrhla na mě udivený pohled. „Na kafe??? Na to zapomeň, protože mně, na rozdíl od tebe, pracovní doba nekončí!“ A upřela oči na monitor, čímž mi dala najevo, že rozhovor skončil.

Povýšením Věry dostalo naše přátelství drtivou ránu.

Už na mě neměla čas. Žádné kafíčko, žádné rodinné návštěvy. A kdyby jenom to. Obklopila se pochlebovači a pokrytci, kteří se k ní lísali, ačkoliv ji tajně pomlouvali. Bylo mi z těch lidí zle.

Vůbec nechápu, jak se mohla Věra tahle změnit! Vždyť jsem ji léta znala jako dobrého člověka, fajn kamarádku i kolegyni, tak co se jí v hlavě pomotalo? Že by ji tak uchvátila funkce a já se pro ni v podstatě ze dne na den stala nezajímavou, neužitečnou osobou, z níž jí nekyne žádný prospěch?

Byla snad taková vždycky? Dřímala v ní ambiciózní osoba, která jen neměla šanci se projevit? A pokud ano, jak je možné, že jsem to nepoznala? Přece se nemohla celá ta léta takhle přetvařovat!

Jsem zklamaná a smutná, snažím se Věře vyhýbat, protože mi sotva odpoví na pozdrav a svým povýšeným chováním mi oznamuje, že jsem pro ni nula.

*Františka*

Zaznamenala Dagmar Morenová

## **TK – Vztahy – Taková to byla kamarádka**

### ***Názor psychologa***

*„Co je v domě, není pro mě“ – tak nějak nás nabádá jedno zlidovělé moudro. Odráží potíže vznikající tam, kde se začnou nezdravě mísit vztahy osobní a pracovní. V zaměstnání si své milence, milenky, či dokonce životní partnery vybírají pouze vztahoví kaskadéři. Náš příběh Františky a Věry upozorňuje na mnohá úskalí podobných vztahů. Františka má pocit, že se Věra během nemoci hodně změnila. Co když si ji ale sama z počátku příliš idealizovala. Není možné, že se změnila i Františka? Více než půlroční pracovní neschopnost nemíváme obvykle kvůli banální rýmičce. Věra se musela srovnat nejen s tím, že přišla o každodenní kontakt s blízkou kamarádkou, ale i s tím, že musela převzít její pracovní roli včetně zodpovědnosti. Je běžné, že se obklopila těmi, kdo jí dle jejího názoru mohli pomoci.*

*Uvažuji, jaká byla v pracovním kolektivu původní Františčina pozice. Jak ostatní nesli, když si přivedla svou zástupkyni místo toho, aby do té pozice povýšila někoho z nich? Řešení analogické situace nám před lety předváděli ve workshopu Chris Larrsen a Lars Petersen – pracovníci Skandinávského institutu výzkumu zdrojů. Nesporně to bylo poučné a zajímavé. Psychologická práce s pracovním kolektivem je náročná, může být však hodně efektivní.*

PhDr. Petr Šmolka